Kolozsvár, 1914. március 28. – Budapest, 1988. október 15.

Kisiparoscsaládból származott, apja mészáros volt. A kolozsvári református kollégiumban érettségizett. Szülővárosában folytatta tanulmányait, beiratkozott az I. Ferdinánd Tudományegyetem kémia szakára, de el kellett hagynia az egyetemet, mert Aradon a Magyar Dolgozók Szövetsége szervezése miatt letartóztatták. 1938 és 1940 között katonai szolgálatot teljesített. 1940-ben a bukaresti II. Károly Király Műegyetem Vegyészmérnöki Karán mérnöki diplomát szerzett. 1940-től a Magyar Általános Kőszénbánya Rt. tatabányai alumíniumkohójának az üzemmérnöke, később ösztöndíjas a berlin-charlottenburgi műegyetemen. A kolozsvári egyetemen bekapcsolódott a baloldali diákmozgalomba. 1932-től 1940-ig a román kommunista párt, illetve a Madosz tagja. 1944-ben Magyarországon csatlakozott az illegális kommunista párt tatabányai sejtjéhez. 1945 és 1948 között mérnök a Magyar Állami Szénbányák Rt. tatabányai telepén, később üzemi részlegvezető, majd miniszteri biztos.1945. június 24-én Tatabánya képviselőjeként beválasztották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a Fejér és Komárom vármegyei választókerületben ismét mandátumot szerzett. 1947. augusztus 31-én korábbi választókerületi listáján szerzett mandátumot. 1948. április 28-án közszolgálati kinevezése miatt lemondott a mandátumáról. 1948–1949-ben a Magyar Állami Szénbányák

Rt. vezérigazgatója, majd a Nehézipari Minisztériumba került csoportfőnöknek. 1950 áprilisában kinevezték az Országos Tervhivatal alelnökévé. 1953-tól 1955-ig ő töltötte be a Magyar Tudományos Akadémia főtitkári tisztét, miután négy évvel korábban akadémiai levelező tag lett. 1951 és 1955 között a Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége elnöke. 1955-től 1960-ig Moszkvában Magyarország helyettes KGST-képviselője, majd 1961-től 1964 májusáig ismét az Országos Tervhivatal alelnöke. 1964-től 1967-ig az Országos Mûszaki Fejlesztési Bizottság elnökhelyettese. 1980-ig az Országos Atomenergia Bizottság elnöke. 1967 és 1970 között a KGST-titkárság egyik titkárhelyetteseként három évet újra Moszkvában töltött. Jelentős szerepet játszott a magyar–szovjet alumínium–timföld egyezmény kidolgozásában. Tudományos kutatási területe az energiahordozó-termelés és -felhasználás volt, e téren számos tanulmányt publikált. 1976-tól az MTA rendes tagja.